WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

НАРОДНА СКУПШТИНА

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ О РАДУ СРПСКЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

ИЗЛАЗИ СВАКИ ДАН ЗА ВРЕМЕ СКУПШТИНСКОГ РАДА

ПРЕТПЛАТУ ПРИМА

КРАЉЕВСКО-СРПСКА ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ:

ЗА СРБИЈУ . . . . . 6 дин. месечно

ОД ЈЕДНОГА БРОЈА . . . . . 0·40 дин.

ЗА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ ПОШТАНСКОГ САВЕЗА 15 дин. месечно

УРЕЂУЈУ СКУПШТИНСКИ СЕКРЕТАРИ:

Ранко Петровић, Доброслав Ружић, Љуб. П. Ћирић.

Број 91 | ПОНЕДЕЉАК 11 МАРТА 1891 | Година I

72 САСТАНАК

21 фебруара 1891 год. у Београду.

ПРЕДСЕДАВАО ПОТПРЕДСЕДНИК

Димитрије Катић

СЕКРЕТАР

Љуб. Јоксимовић

(НАСТАВАК)

(Закон о штампи)

Тома Бојичић — Ја мислим, господо, да овим чланом није заштићен породични живот, како би требало да буде; овде је унет и приватни и породични живот, па се у одељку трећем каже: ако је то доиста сведоџбом два сведока доказано, онда се може ослободити. Ми знамо да се могу 2 сведока наћи, и ту може човек да страда и да се оцрни и наружи. Има случајева код нас, да штампа може да нападне породицу тим, што ће рећи да је она заражена јектиком или лудилом, те ће онај свет, који ту породицу не познаје, доиста и мислити да је тако. Та породица има момке и девојке, и тим путем може неко да се послужи клеветом, те да породични живот једне породице упропасти. Дакле, то је оштар мач за породични живот, и ми би имали да такве поступке пресуђујемо путем, како наша част захтева. Ја бих био за то, да ова два прва одељка остану, а онај трећи да се избрише. На вама је, да то учините, али ако не учините, видећете, каквих ће последица у практици бити од тога.

Известилац — Кривичним законом прописано је, како се доказује истина у опште. Г. Тома боји се да се може изнети за једну породицу, као што рече, да је луда, па да се нађу два сведока и онда је довољно да се то утврди да је тако. Али остављено је и г. Томи, да он изнесе више доказа и противно томе докаже, па ће онда онај, који је то изнео, бити кажњен.

Васа Манојловић — Г. Бојичић лепо је приметио, да у чл. 31 овог пројекта има неке збрке и да не би требало да се то тако остави. Ако хоћемо да допустимо, да се клевете и бесчашће доказују, онда то треба прецизније казати, и не би требало усвајати овакву редакцију какву је одбор предложио, јер и мени се чини, да би се тиме начинила једна збрка и у примени појмови би били побркани. У извесним приликама тада не би знали, шта треба допустити да се доказује, а шта не треба. Као што рекох, треба отворено казати, да се клевета може доказивати, да то није клевета него истина; за то бих предложио, да овај члан овако гласи (чита): «оптужени може у свима случајевима оптужења доказивати, да клевета (бесчашће), није клевета но истина, изузимајући породичне односе», и тако бесчашће и клевета имало би се разумети, да је једно и исто, у чему има заиста разлике. — С тим мислим, да би ми били начисто; с тим би рекли, да се клевета може доказивати изузимајући породичне одношаје, јер као што помену госп. Бојичић, може неко да каже: та и та породица је таква и таква, или ма шта да изнесе, па кад би после неко противно доказивао, то би било веома незгодно. Било би врло опасно кад бисмо усвојили то у закону о штампи, а кад би казали овако као што сам прочитао, онда би се знало на чисто, које се клевете могу доказивати, и да се породични одношаји не смеду овим обухватити.

Љуба Јоксимовић — Што је тражио г. Тома Бојичић, да осигура породицу, није ми чудо, али ми је чудо што г. Васа говори, да породицу треба изузети, а међутим у истом члану стоји ово (чита): «од овог правила изузимају се случајеви: ако би се клевета односила на чисто породичне односе и т. д.»

Тома Бојичић — У првом одељку овде каже се: да оптужени може доказивати клевету, то је лепо; али ово што се говори о породичним одношајима, не треба никако усвојити, овде се каже: «ако се дело клевете докаже, оптужени се ослобођава казне". Та одредба односи се на оба одељка, и на први одељак и на овај, који говори о породичним одношајима; с тога то треба изменити. Ви решите, на послетку, како хоћете; ја имам породицу, па ако је ко увреди, знаћу на који ћу начин да дам себи задовољења.

Љуба Јоксимовић — Опет морам да објасним г. Томи, јест, овде се каже: «оптужени *може* у сваком случају и т. д.", али одмах за тим каже се: да се од тога изузима оно, што се односи на породице. Дакле, не може.

Тома Бојичић — Јест, али суд неће то примењивати.

Љуба Јоксимовии — Верујем да неће примењивати, кад чак и г. Васа као судија мисли, да није тако.

Потпредседник — Претрес је свршен. Ко је за то, да се чл. 31 прими по одборској редакцији, тај нека седи; а ко је противан, тај нека устане? (Већина седи). Оглашујем, да је Скупштина усвојила чл. 31.

Известилац чита чл. 32 одборског извештаја.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Одмах ће сви увидети, да је ово сувише блага казна. Увреда нанесена државној власти, државном надлештву, па да се казни казном од 50 до 200 динара, — то не иде Ја бих био за то, да се казна повиси; јер рецимо, правне личности, које се овде помињу, то су судови, разне корпорације, и кад им се нанесе каква увреда да се казне, рецимо, само са 50 динара; то је веома мало. Ја бих предложио, да казна буде од 100—300 динара и затвор од 10—30 дана.

Љуба Новаковић — Овде је реч о «увреди", која се не може доказивати, па ма била и истина изнесена, па према

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

томе мислим, да кад већ мора бити кажњења, било да је истинито оно, што се изнело или неистинито, онда би било сувише оно, што тражи г. министар; јер да оптужени каже и истину, он ће ипак бити осуђен. Форма казне, како је одбором предложена, са свим је довољна.

Известилац — И мени се чини, господо, да би казна, коју предлаже г. министар била велика, нарочито зато, што овде долази и новчана казна и казна затвора. Кад су ту спојене две казне онда се мени чини, да је ова величина казне довољна. У старом закону н. пр. била је казна од 30—250 дин. код нас пак минимум је већи; поред тога у старом закону казна је била или новчана или затвор, а овде је и једно и друго.

Потпредседник — Претрес је свршен. Стављам на гласање чл. 32 по одборском извештају: Ко је зато да се тај члан прими, нека седи, ко је противан нека устане? (Већина седи). — Објављујем, да је Скупштина усвојила члан 32.

Известилац чита члан 33 одборског извештаја (ст. 6).

Потпредседник — Нико не тражи реч? Стављам на гласање: Прима ли Скупштина прочитан члан? (Прима). — Објављујем, да га је Скупштина усвојила.

Дајем четврт часа одмора; за то време молим, да се одсеци састану да изберу по једног члана за закон о изменама и допунама у закону о Народној Банци.

После одмора

Потпредседник — Продужава се седница. Изволите чути имена оних, који су изабрани за преглед поднесеног закона о Народној Банци: Арса Дреновац, Риста Поповић, Димитрије Димовић, Милун Миљковић, Љуба Новаковић, Алекса Ратарац и Миливоје Јосимовић.

Молим их, да после подне дођу да раде.

Част ми је известити Народну Скупштину, да су г. г. Краљев. Намесници потврдили закон о сеоским дућанима. — Сад прелазимо на дневни ред.

Известилац чита чл 39 пројекта министровог. (ст. 6).

Потпредседник — Нико не тражи реч? Прима ли Скупштина прочитани члан? (Прима).

Известилац чита чл. 40 министровог пројекта.

Потпредседник — Прима ли Скупштина прочитани члан? (Прима).

Известилац чита чл. 41 пројекта министровог.

Одбор није усвојио овај члан него га је редиговао овако: (чита чл. 34 одборског извештаја).

Министар унутр. дела Јов. Ђаја — Пре свега, господо, мислим, да не би требало изостављати тач. 2 пројекта. Ова дела не могу се доказивати, и према томе, кад их неко изнесе на јавност, а то законом није допуштено, мислим да она онда треба да спадају у недопуштене публикације. Друго, смањити казну за овакве кривице, као што је н. пр. објављивање кретања војске у време рата и т. д. нема разлога. Кривац, који учини такву кривицу, не заслужује никакве милости и према томе треба оставити ону казну, која је предложена, а не смањивати је да буде до 100 динара. Држим да ће Скупштина ово усвојити. Ако се Скупштина са мном слаже, да за кривице, којима се врши велеиздаја, да за њих не треба смањивати казну, онда ове казне треба примити по предлогу. Сем тога, господо, ово је кривица, која се не може нехотице учинити; онај, који је чини, он је свесно чини; он не може да каже, мислио сам да нећу бити крив, јер зна, да се све оне помињу овде. Према томе кад их ко чини, он их чини са предумишљајем. С тога и то је један разлог, зашто не треба смањивати казну.

Известилац — Ја примам додатак, који је учинио г. министар што се тиче приватног живота. Међутим, господо, кад се прочуе недопуштене публикације види се, да има ствари које треба јаче казнити а има их које треба слабије кажнити. н. пр. тужбе због парничних аката, не могу бити једнаке са кривицом, коју неко учини тиме, што штампа извештај о кретању војних трупа; или саветовање поротног суда не може се изједначити са извештајем о кретању војске за време рата, или са саопштењем тајне седнице скупштинске. С тога је одбор и поделио те кривице и прве три тачке казни мало блажије, мени се чини, да је довољна казна, кад се неко може због њих казнити до 3 месеца затвора и до 50 динара.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Изгледа да известилац има права кад каже, да је велика разлика између тога кад се рецимо саопште акта о некој парници и саопштења о кретању трупа. Али, господо, треба имати на уму и то, да ће неко имати рачуна да плати казне 100 дин., па да саопшти акта о неко парници, те да рецимо упропасти читаву једну породицу због те публикације. Дакле, кад смо ми сложни у томе, да не треба допустити извесне публикације, онда не треба бежати ни од строге казне. Онај, који чини ту кривицу, зна да је она кажњива и онда га треба што строжије казнити, како му никад не би пало на ум да је чини или да дође у искушење, да је чини. Дакле ово треба усвојити.

Потпредседник — Претрес је свршен, стављам на гласање чл. 34 по предлогу одборском: Ко је за то, да се тај члан прими, нек седи, ко је противан, нек устане? (Сви седе.) — Оглашавам, да је Скупштина усвојила чл. 44 по предлогу.

Известилац чита чл. 42 по пројекту министровом,

Ми смо овај члан избрисали зато, што је напред речено ко је одговоран.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — У интересу слободне штампе треба ово изоставити јер из онога, што је напред речено о томе, излази, да су у исто доба сви одговорни; и тако би суд могао све њих узети на одговор; овде је међутим све подељено, јер се каже: *или* писац, *или* штампар, *или* растурач.

Известилац — Ја пристајем, да ово остане. Ми смо мислили, да се оно раније довољно разуме, али кад је ово јасније и боље, онда нека и остане.

Потпредседник — Стављам на гласање: Прима ли Скупштина чл. 42 по пројекту владином? (Прима).

Известилац чита чл. 43 пројекта министровог.

Потпредседник — Нико не тражи реч. Питам Скупштину, прима ли прочитани члан? (Прима).

Известилац чита чл. 44 пројекта министровог.

Потпредседник — Прима ли Скупштина прочитани члан? (Прима).

Известилац чита чл. 45 пројекта министровог.

Ми смо мислили да се овај члан довољно разуме чланом 35 одборског извештаја и за то смо га избрисали.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Мени се чини, да ово не само није излишно, него је потребно. Боље је одредити за све кривице, предвиђене овим законом, коме се због њих подноси тужба. Дакле у интересу прецизности закона боље је одредити коме се тужба подноси него оставити овако неодређено: „надлежној власти.“ Члан 35 одборског извештаја још није примљен, он још није прочитан, и с тога предлажем, да се прими овај члан 45 пројекта. Овде нема никаквога ограничења, него се само говори, коме се подноси тужба.

Потпредседник — Нико не тражи реч. Стављам на гласање чл. 45 по пројекту: ко је за то да се прими нека седи, ко је противан нека устане? (Већина седи). — Оглашујем, да је Скупштина усвојила овај члан.

Известилац чита чл. 46 пројекта министровог.

Овај члан замењен је чланом 39 нашега извештаја.

Министар унутр. дела Јов. Ђаја — Молим вас, господо, да обратите особиту пажњу на овај члан, с тога, што је то у штампи најобичнији начин, на који се и на приватне људе и на јавне раденике напада. Не говори се отворено о ономе, о коме се и о чему се говори, него се то увије на начин, који ће сваком показати на кога се мисли. Сад треба да тражимо пута и начина, како да станемо томе на пут, те да се не може у алегорији вређати ни држава, ни власт ни личности. У разним државама разно су се и довијали; у Енгле-

WWW.UNILIB.RS

ској то се н. пр. сведоцима доказује. Кад тужени мисли да се нека увреда односи на њега, ако доведе два или три сведока и ови кажу, ми смо мишљења да се ово односи на овога човека и то суд узима као доказано. Ја држим да тај начин није добар, али држим да није добар ни овај начин, који одбор предлаже, а то је, да се тужени мора задовољити изјавом уредниковом пред судом, кад овај каже: ствар се не односи на тебе и да ту своју изјаву штампа у новинама. Ја држим, да би то била још већа увреда, а дотични био би изложен и подсмеху целе публике. То би значило правити два зла место једног. С тога држим, да ће најбоље бити, да ову ствар суд пресуђује; да он пита окривљеног, на кога се ова алегорија односи па његов одговор да суд цени је ли истинит или није. То дакле треба оставити суду, па ако он нађе да се ово не односи, на тужитеља, онда свршена ствар; а ако нађе да се односи, онда да суди кривцу. То би био најбољи начин, да се из овог изађе.

Алимпије Васиљевић — Ја налазим, да је одборска редакција овог члана много боља, јер кад се јавно обзнани, да се нешто не тиче именованог човека, онда је то најбоље. По чему треба натеривати уредника, да каже, кога се баш тиче, јер може да се деси, да нико и не зна онога, на кога се алегорија односила. Можда дотични не би ни волео, да се његово име не помиње. Дакле, довољно је, кад уредник на суду каже: не тиче се онога, који мисли, да се њега тиче, и то ће јавно објавити у моме листу. То је довољно, и зашто га онда теретити, да каже: кога се баш тиче. Овде силом хоћете да товарите увреду на друго лице. Ово, што је одбор рекао, са свим је на свом месту.

Панта Срећковић — Откуд долази то, да се о једном човеку може да говори у алегорији? То долази отуда, што је забрањено, да човек може говорити истину, па кад је забрањено да људи говоре истину отворено, онда долази басна, у којој говоре животиње, као што сам читао, да су два коња разговарала на тераџијама. Дакле, кад је забрањено говорити људима, онда мора доћи алегорија. Ја никога не бих казнио. Ја сам за то, да се избрише и министров и одборски предлог. Ко налази да се нешто њега тиче, нека иде суду па нека се тужи. Ако пак оставите овако, онда ће да проговори стока, а људи ће да ћуте. Оттуда је и дошла басна, јер не сме човек да говори шта хоће. Ја бих ово избрисао, јер је непотребно. Ако ко о мени говори у алегорији, ја ћу отићи у суд, тужити га, па како суд пресуди, онако нека и буде.

Ранко Тајсић — Да се злоупотребе не би дешавале, довољна је она гарантија, коју је одбор ставио; довољно је кад неко буде оправдан, било пресудом на челу листа, било изјавом уредниковом, да се оптужено не тиче тужиоца То је за увређеног довољно. Ако би се оставило по предлогу министровом, онда би суд могао кињити уредника, и терати га дотле, док не каже на кога се човека алегорија односи, и уредник може најпосле да каже: то је овај, а суд вели: није, јер не личи на њега. Дакле, суд би могао ово увек да изиграва и да уредника непрестано кињи, и неда му мира. Кад пак има тужитеља, онда је ова гарантија довољна, да уредник у своме листу каже: не односи се на онога, који ме тужи.

Министар ун. дела Јован Ђаја — Господа предговорници нису ме разумели. Ја нисам казао да остане овако по пројекту, него сам набрајао неколико начина како се можемо да осигурамо од тих злоупотреба. Пристајем да не мора да буде натеран окривљени, да каже на кога се односи, али узмите да је казао да се не односи на некога, који тужи, међутим цео свет зна да се на њега односи, па ће се томе смејати. Да не би тога било, ја предлажем да оно, што изјави окривљени суд цени и реши: односи ли се то на тужиоца или не; па ако суд нађе да се не односи на тужиоца, онда ником ништа, а ако нађе да се на њега односи, онда ће суд судити. Ако то усвојите, ја бих вас молио, да се овај члан врати одбору, па да се овако редигује.

Известилац — И ако сам уверен да је из најбоље намере г. министра проистекао овај члан 46, ипак нисам ни ја ни моји другови у одбору могли да пристанемо да се усвоји овај члан овако, како га је предложио г. министар. Одиста дешава се да се у алегорији изнесе и наружи не само радња приватног лица, него често и породични живот, дакле оно што смо хтели да заштитимо. То је дало повода г. министру да промисли, како да се стане на пут томе, али г. министар је изнео један начин који је такође незгодан. Ми смо дуго мислили о овоме, па смо нашли да је мања штета ако један човек претрпи такву једну поругу, и напослетку нека цео свет зна да се оно односи на њега, него кад би усвојили оваку једну меру, која изгледа као инквизиција. Измишљајући меру како би томе могли стати на пут, ми смо после дугог размишљања нашли ово: тужилац га позове пред суд и тужени каже нисте ви, ја нисам на вас мислио. Не мора он штампати ту изјаву у својим новинама, да каже: изјављујем да се тај чланчић не односи на тога и тога; ми кажемо то може да буде само онда, ако тужилац то захте, ако се он задовољи само с изјавом пред судом, онда не мора штампати то на челу листа. Дакле ако би Народна Скупштина пронашла неку бољу меру ја бих пристао, али да суд то решава, то не би било згодно. Ту би се ствар вукла, ишла би апелецији и касацији и онда се не би постигло оно, што се жели. Ја мислим да би се могло да усвоји онако као што одбор предлаже.

Министар унтр. послова Ј. Ђаја — Пре гласања морам да вам обратим пажњу, да ако усвојите то, да зависи од кривца — од уредника — да он призна односили се оно што је написао на онога, који тужи или не. да сте онда широм отворили врата свима увредама и никако нећете моћи стати на пут. Ако овако усвојите, да примимо оно, што каже уредник, онда ће сваки бити изложен клеветама и увредама без икакве опасности за клеветника. Ја мислим, да ништа не смета, да оставимо ономе суду, који суди кривицу, да одлучи: односили се то на тужиоца или не? Суд мора бити смотрен и обазрив и кад види, да је нешто јасно, онда ће пресудити, а ако се бојимо да ће суд учинити неправду, онда је све свршено. Али кад оставимо суду на пресуђење да ли постоји кривица и да ли се оно што је у алегорији написано односи на тужиоца онда ће то бити најбоље. С тога држим да се овај члан врати у одбор, да га он у овоме смислу редигује.

Алимпије Васиљевић — Молим вас, браћо, ама чији је то интерес да се каже на кога се то односи? На пр. ја сам нешто написао а г. министар унутрашњих дела налази да се то њега тиче. Ја кажем пред судом да се то њега не тиче и ако он жели ја ћу то јавно казати то и то да се тиче рецимо министра правде. Ја мислим да ће и он казати боље је да не казујем да се то њега тиче. Дакле нема интереса да се каже кога се тиче, но доста је казати да се тужиоца не тиче. Ово што је одбор казао са свим је добро.

Министар унутрашњих дела Ј. Ђаја — Али за Бога, г. Алимпије понавља оно што не треба. Ја сам казао, да не мора уредник или клеветник да каже је ли тужиоца вређао или није, него суд има да каже: тиче ли се њега или не. Опет вам кажем, имајте на уму, господо, да ако ово оставите, ви широм остављате отворена врата увредама и клеветама. Довољно је да каже увреду за Јешу, Машу и т. д., па ма да таквих имена има много, да опет цео свет зна на кога се то односи, а суд по овоме не може да осуди таквог човека, јер не зна, који је тај Јеша и Маша. То не би било умесно, а најбоље би било да оставимо суду, да он то пресуди.

Алимпије Васиљевић — Ја питам г. министра, је ли за њега већи интерес, да кад ја изјавим да нисам разумео њега, него да суд реши да се то баш њега тиче. За мене то не би био интерес.

Ранко Тајсић — Кад министар брани то мишљење да суд може да суди, кад тужени не би признао да се оно не односи на тужиоца, онда он вели да суд и опет суди. Ја бих молио г. министра или правнике да ми кажу на основу чега ће да га суде, на основу лекарске сведоџбе не може јер нема разбијених глава, на основу сведока не може јер их нема нити се овди могу учинити, а уредниковог признања

нема, дакле како да га осуди? Већ ако хоћете поротски то је друга ствар! И за то сам само за изјаву уредника да се на тужиоца не односи па је то доста.

Министар унутрашњих дела Ј. Ђаја — Ово је нарочити случај, где треба оставити суду да суди по увиђавности, односили се једна ствар на једнога или не.

Узмите овакав случај, каже неко: Ранко учинио то и то. Мислите ли ви да свет неће знати на кога се то односи? Боже сачувај, свак ће то знати. Ранко ће бити дужан и увређен и опет нема увреде! И шта ће нам онда закон о штампи, кад ми овај пут оставимо отворен да се ту свако може нападнути како се хоће. Овакав начин увреда може да буде суђен и треба да буде суђен нарочито у малој земљи, где се сви знамо и где јенознато на кога се извесна увреда односи.

Риста Поповић — Да је остао само пређашњи члан, који говори о бесчашћу, онда би имало смисла оно што говоре Ранко и г. Васиљевић, јер би се онда имала потреба да се говори у фигурама и алегоријама. Али кад се дозвољава да се говори истина и да се за то не буде крив, онда каква је нужда да се пише у алегоријама, њима ће се онда служити онај који хоће да лаже и обмањује, који хоће да говори неистину. Дакле ако ви ослободите тога да он сам казује онда га ви ослобођавате да у алегорији вређа кога хоће и да за то не одговара, а то је врло опасно. Ја држим да не можете мислити да неко буде осуђен на правди бога. Ако, господо, немате вере у првостепене судове, онај који је оптужен има право да се жали Касацији и Апелацији. Дакле три ступња судска има једно такво дело да прође и ако нема дела, окривљени неће бити оптужен. Што рече Ранко Тајсић на основу чега ћете да га судите, суд ће ако има довољно доказа, осудити га, а ако нема суд ће га ослободити.

Кад сте избрисали члан, који говори о бесчашћу, онда треба да оставите ову одредбу. Ово је потпуно умесно. Ја не знам зашто известилац не прими овај члан да се врати у одбор, да се о њему донесе боља редакција. Ако мислите да слободна штампа остане без повреде, онда бих вас ја молио, да вратите овај члан у одбор.

Васа Манојловић — Да не би изиграли оно, што смо раније решили, ја мислим да треба да се овде боље обавестимо. Хоћу да кажем некокико речи, што је г. Тајсић позвао и правнике да даду реч о овој ствари. Господо, ви сте више пута слушали, да се у новинама дају извесним људима разна имена (надимци). Неке новине назову кога: „пуховским трибуном“; кажу пуховски трибун учинио је то и то. Сад ми и јавно мишљење знамо на кога се то односи. Али шта ћете наша је штампа тако нас васпитала. Сем тога некога зову „Гамбета“ „Маврикије“ и друга имена. Па кад се неко под тим именима грди, знамо на кога се грдње односе. Онај на кога се то односи тужи уредника, али овај каже, ја то вама нисам казао, то се вас не тиче, а кад овај докаже онда ће суд по доказима и судити, као и сваку алегорију. Дакле, да би се спречило разно тумачење нужно је по мом мишљењу да се по захтеву министровом унути овај члан одбору, да се боље редигује, и да не остане овака празнина.

Панта Срећковић — Ако ви усвојите ово како се предлаже у пројекту владином, онда ће то бити врло рђава ствар. Ево рецимо има један роман силазак с престола, има и друга књига — кајин. Сваки нагађа у тој је књизи то онај, то овај и ако ви будете то судили, онда нико не сме ни писати. Напослетку, шта мари Ранко Тајсић, што му кажу: трибун из Пухова. Они су то казали сто пута, он је то слушао и читао, па ништа. Ако новине надену име неком несретнику, онда шта ћете, не можемо да га сачувамо. Ево на примјеру ја знам у Шапцу сваког друкче зову, неког овако, неког онако. То је тако друштвено васпитање, такви су нам обичаји. Ако ви узмете да то судите, ја мислим може лако отићи сваки у апс. Зато треба избрисати ово.

Известилац — По овом члану неће се казнити случајеви, кад ко коме издева име, него кад неко хоће да припише некоме рђаву радњу. Лепо је казао Риста, јер заиста има људи, који хоће да крију ствар и неће да изиђу с потписом, и после овога, што смо му ми овде дали овим законом, он може износити неистините ствари. Ми смо хтели, да заштитимо и онога, који тужи, а у исто време да не учинимо ни повреду слободне штампе, па смо према томе донели и овакву редакцију. Ако ви нађете бољу редакцију, ја немам ништа против тога.

Потпредседник — Претрес је свршен. Пошто је министар поднео нов предлог и тражи да се овај члан допуни, то се овај члан има вратити у одбор, да се поново удеси.

Известилац чита чл. 47 пројекта (ст. 71).

Потпредседник — Прима ли Скупштина члан 47? (Прима).

Известилац чита чл. 48 пројекта од кога се последња алинеја изостављa.

Министар унутрашњих дела Јован Ђаја — Ова грешка алинеја зависи од чл. 46 како он буде редигован; и како је тај члан враћен у одбор то се и о овоме не може решавати.

Потпредседник — Пошто чл. 48 стоји у вези са 46, то се и овај враћа у одбор.

Известилац чита чл. 49 пројекта (ст. 7) за тим у извештају измену овога члана као члан 38 (ст. 7).

Риста Поповић — Мени се чини да је овај рок, који је остављен за доказивање кривице сувише кратак. Ако ви оставите овакав рок, онда ћете онемогућити, да новине доносе ма шта из унутрашњости с тога, што ако би уредник био тужен, неће моћи да доказује, док му докази не дођу, и биће осуђен и ма да је истина оно, што је изнео. Дешава се често пута да има човек доказе, али их не може да поднесе на време. Међутим ово није било ни у старом закону. По старом закону имао је право да поднесе доказе, а овде је тако кратак рок, да се не може доказати оно, што се из унутрашњости пише. С тога ја бих оставио овај рок да буде месец дана. Ако се Скупштина слаже с тим молим да ме у томе потпомогну 10 посланика. (Потпомажу га).

Известилац — Ја примам предлог г. Р. Поповића, јер увиђам, да је овај рок кратак.

Панта Срећковић — Кад хоће човек нешто да штампа, ја мислим, да он ваљда мисли шта ће штампати. И данас ми је врло непријатно, кад сам прочитао књигу бомбе. Тамо су уплетена многа лица на које се баца кривица. Писца потргну на суд и он тражи сад код суда рок да доказује истинитост! Ако је имао доказа за оно што је писао, онда му не треба времена да прибира те доказе, ако није имао доказ, онда није смео ни да пише. Ово што је Риста рекао има смисла у оном случају, кад има да се прибирају докази из унутрашњости због даљине. Али у опште писати нешто, па после тражити доказе, ја мислим да то може радити један човек само, који нема памети. Како ћу ја писати нешто о човеку, што није истина, па после да тражим лажне сведоке и да нападам сведоке? Ја сам за то, да се продужи рок у том случају, ако докази имају да се добију из унутрашњости.

Риста Поповић — Ја пре свега, господо, претпостављам, да неће нико писати нешто, ако зна да ће за то бити кажњен. А међутим за саму ствар не чини ништа хоће ли неко бити осуђен пре пет или после пет дана, јер ако се зна да ће неко отићи у апс, отишао 5 дана пре или после није ништа изгубљено. Али главна је ствар у овоме, ако ја имам нешто што у истини стоји, и то изнесем у новинама а нисам мислио да ћу требати то код суда да доказујем, међутим неко је нашао да то некога вређа, тужи суду и суд тражи од уредника да доказује истинитост онога, што је уредник на јавност изнео, главно је како ћете ви то да докажете. Да уредник прибави доказе ту ће требати да прође више дана, а има крајева из којих не може добити ни за 15 дана, и с тога ја велим, ако се остави једна оваква редакција може један човек бити осуђен на правди Бога.

Међутим, да се остави рок и месец дана, опет не избегава казну онај ко је крив, са друге стране даје се могућности ономе, ко је праву истину изнео, да је докаже и на

www.unilib.rs
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

сиду ако буде потребно. И у једном и у другом случају опет ли ствар бити свршена пре 5 или 10 дана то је са свим све једно. С тога ја држим да треба усвојити да рок буде дужи 20—30 дана.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Господо, ја пристајем да рок буде месец дана, али имам да приметим да тај рок буде у случајима где може бити доказивања, јер има клевета где не може бити доказивања.

Друго, држим да овај рок, који дајемо туженоме за доказивање треба оставити и тужитељу, дакле да тужени и тужитељ имају једно исто право.

Известилац — Ми смо ставили тај рок месец дана и туженоме и тужитељу.

Живан Живановић — Кад је усвојено да рок за прибављање доказа буде месец дана, ја немам шта да кажем. Боље је што је рок дужи. Само би имао то да кажем, да овај члан стоји у вези са чланом 57 предлога, у коме се вели да штампарске кривице застаревају за 6 месеци, и онда треба да гледамо да рок за доказивање треба да одговара року за застаревање. И у том смислу да предругојачимо чл. 57 да се са овим чланом изједначи.

Потпредседник — Претрес је свршен. Гласаће се о чл. 49 по одборском мишљењу, на шта је и г. министар пристао, а са изменом коју је предложио г. Риста, а коју је примио и известилац и г. министар. Дакле стављам на гласање: ко је за то да се чл. 49 прими по одборском мишљењу а са изменом г. Ристе Поповића нека седи, а ко је против нека устане? (Сви седе). Објављујем да је Скупштина усвојила чл. 49 по одборском мишљењу а са изменом г. Ристе Поповића.

Известилац чита члан 50 пројекта (стр. 8), за тим одборску измену као члан 40 извештаја (стр. 7).

Радисав Митровић — Из овог члана види се да је суд дужан првога дана саопштити тужбу оптуженоме. Када узмемо случај, да оптужени не живи у месту у коме је суд, онда је немогуће извршити ову одредбу законску. С тога ја држим да треба ставити, ако суд то не може сам учинити онда суд да саопшти преко истражног судије, или ма како друкчије. Ја држим, да ако овако остане неће се моћи вршити овај пропис законски.

За то тражим да о томе г. известилац мало промисли и нађе начина за бољу редакцију овог члана.

Министр. унутр. дела Ј. Ђаја — Ова је примедба умесна. Овде су се имале у виду саме вароши где има првостепених судова а због тога може се десити случајева да кривац није у месту у коме је првостепени суд. С тога мислим, да овај члан треба да се врати у одбор.

Известилац — Ја примам.

Потпредседник — Члан 50 дакле враћа се у одбор, да га он редигује.

Известилац чита чл. 51 пројекта.

Одбор предлаже, да се дан затвора увек има рачунати са 10 динара, и г. министар је на то пристао.

Потпредседник — Стављам на гласање чл. 51. Прима ли Скупштина члан 51 са изменом одборском на коју је г. министар пристао? (Прима).

Известилац чита члан 52 пројекта.

Потпредседник — Прима ли Скупштина члан 52? (Прима).

Известилац чита члан 53 пројекта.

По одборском мишљењу исто тако гласи.

Потпредседник — Прима ли Скупштина 53 члан (Прима). Објављујем да је усвојен члан 53.

Известилац — Члан 54 изоставља се, на то је пристао и г. министар.

Затим чита даље члан 55 пројекта.

И одборско мишљење тако исто гласи.

Потпредседник — Прима ли Скупштина члан 55? (Прима). Објављујем да је Скупштина усвојила члан 55.

Известилац чита члан 56 пројекта.

Тако је исто и одборско мишљење.

Потпредседник — Прима ли Скупштина чл. 56? (Прима). Објављујем да је Скупштина усвојила чл. 56.

Известилац чита члав 57 пројекта.

Одбор рок застаревања смањује на 3 месеца

Мих. Поповић — У овоме се члану говори о застаревању саме кривице, међутим не вели се ништа о застарелости пресуде, с тога ја бих предложио да се ово дода: „а застарелост пресуде рачуна се од дана кад су постале извршне.“

Дакле да у исто време застарелост обухвати и пресуду.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Пресуде застаревају кад и кривице.

Известилац — Ја примам примедбу г. Поповића. Најбоље је да се овај члан врати у одбор.

Потпредседник — Пошто је г. известилац пристао на измену г. Поповића, то се и овај члан враћа у одбор.

Известилац чита члан 58 пројекта.

Тако исто гласи и одборско мишљење.

Потпредседник — Прима ли Скупштина чл. 58? (Прима).

Известилац чита члан 59 пројекта.

Мишљење је одборско исто тако.

Потпредседник — Прима ли Скупштина члан 59. (Прима).

(Чује се: да се за друго читање одштампа цео закон).

За друго читање прештампаће се цео закон, пошто се израде ови неколики чланови, који се врате из одбора.

Пошто је данашњи дневни ред испрпљен то ћемо данашњу седницу закључити.

Но молим вас сутра је народни празник, и с тога неће бити седница. И место тога сутра треба отићи у цркву а у подне има се ићи у двор. С тога молим г. г. посланике да дођу у скупштинску дворану до 11 и по часова, тако, како ћемо у 12 часова бити у двору.

Пре него што данашњу седницу закључим част ми је известити Скупштину, да је Држ. Савет вратио председнику предлог г. Пере Максимовића о укидању полицијског надзора за политичке кривце, а тако исто и предлози Ранка Тајсића и Тасе Николајевића и другова о попутним и подвозним трошковима заједно с мнењем Држ. Савета. Ови предлози упућују се одсецима да их проуче и у идућој седници изабраћемо одбор за њих.

Молим господу из свију одбора да дођу да раде.

Данашњу седницу закључујем, а другу заказујем преко сутра у суботу у 9 часова пре подне.

На дневном реду биће закон о јавним зборовима и удружењима, с тога молим одбор, који има да изради тај закон, да то сврши до суботе.

Састанак је трајао до 12 и по часова по подне.

---

73 САСТАНАК

23 фебруара 1891 год. у Београду

ПРЕДСЕДАВАО ПОТПРЕДСЕДНИК

Димитрије Катић

СЕКРЕТАР

Витом. Младеновић

Почетак у $9^1/_2$ часова пре подне.

Присутна су г. г. министри: председник министарства, министар унутрашњих дела, и грађевина.

Потпредседник — Отварам 73 састанак. Изволте чути протокол 72 састанка.

Секретар В. Младеновић прочита тај протокол.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Милан Ђурић — Ја нисам чуо да је и мој говор споменут у протоколу, те бих молио секретара да се и он спомене.

Секретар — Ја ћу видети и учинићу вам по вољи, ако вам говор није збиља ушао у протокол.

Потпредседник — Усваја ли Скупштина прочитани протокол? (Усваја).

Изволте чути молбе и жалбе које су Скупштини упућене.

Секретар чита:

Суд и одбор општине рачанске, у ср. рачанском окр. ужичком, моле да им се не забрањује производња дувана;

Сава Лекић из Шљивовице у ср. златиборском окр. ужичком, моли за исплату реквизиције;

Димитрије Остојић из Крушевца, чиновник у пензији, моли да му се пензиона плата изда;

Сељани из Ојковице у ср. златиборском, окр. ужичком, моле, да се њихово село одвоји од бего-речке и образује засебну општину;

Велислав Раковић из Трешњевице у ср. драгачевском окр. рудничком, жали се на среску власт, која му не издаје никакво решење о купљеном имању;

Јован Маринковић из Јагодине моли за исплату реквизиције;

Анђа Јоковић из Љубовије у ср. азбуковачком окр. подринском, моли за државну помоћ;

Сељани из Младеновца у ср. космајском окр. подунавском, моле, да се њихово село никако не проглашава за варошицу;

Павле Стојановић из Петријева у ср. смедеревском окр. подунавском, моли за државну помоћ.

Радисав Митровић — Ја бих молио Скупштину да се молба суда општине рачанске огласи као хитна. Овим људима учињена је неправда. По закону о монополу дувана дозвољена је становницима овога краја производња дувана. Међутим сад им је забрањена производња и то погрешком управе монопола дувана, с тога и ја молим да се та молба огласи као хитна.

Потпредседник — Ни једна молба не може се огласити као хитна. Све молбе иду одбору, он о њима решава и долазе Скупштини на претрес. Све ове молбе и жалбе упућују се одбору за молбе и жалбе.

Изволте чути посланичке молбе за одсуства.

Секретар чита:

Народној Скупштини

Због домаћих послова потребно ми је шесто-дневно одсуство, за то молим Народну Скупштину да ми исто одобри, и то које се има рачунати од 24 фебруара па до 2 марта.

23 фебруара 1891 год.
у Београду.

Сава Величковић
нар. посланик.

Потпредседник — Одобрава ли Скупштина тражено одсуство? (Одобрава).

Секретар чита:

Народној Скупштини

Молим Народну Скупштину да ми одобри шесто-дневно одсуство, које ми је потребно због домаћих послова.

22 фебруара 1891 год.
Београд.

Јов. Милић — Баличевац
нар. посланик.

Потпредседник — Одобрава ли Скупштина тражено одсуство? (Одобрава).

Секретар чита:

Народној Скупштини

Г. министар унутрашњих дела саопштио ми је решење Нар. Скупштине, да као посланик одмах дођем. Част ми је саопштити Нар. Представништву, да нисам могао доћи за то, што се усљед мог доласка не би могли у суду држати претреси, јер би остала двојица судија и један писар правник, пошто је један судија умро пре 40 дана. Ја сам благовремено тражио да се постави судија, и до сад није постављен, и да не би кривци лежали у притвору и посао се у суду гомилао до мог повратка са Скупштине, ја сам се морао задржати. Ако Нар. Скупштина држи, да ипак треба да дођем, нек ми се то депешом јави и ја ћу доћи.

18 фебруара 1891 год.
Гор. Милановац.

К. Борисављевић
председник првостепеног суда
и нар. посланик.

Потпредседник — Скупштина прима к знању изјаву г. К. Борисављевића. Изволте чути два предлога посланичка.

Секретар чита:

Народној Скупштини

ПРЕДЛОГ

о измени уредбе о меанама и кафанама

Чл. 1.

§. 10 уредбе о меанама (зборник XII стр. 242) и §. 4. уредбе о кафанама (збор. XV стр. 221) укидају се.

Чл. 2.

Закон овај ступа у живот од дана кад га Краљ потпише.

19 Фебруара 1891 год.
Београд.

предлагач
Сретен М. Гогић
нар. посланик.

РАЗЛОГ

Меанџије и кафеџије и ако потпадају под пропис §. 5. и 6 трговачког закона ипак дужности имају, а права немају као трговци, и њима се (т. ј. механџијама и кафеџијама) као и трговцу све што год имају за дуг продати може, а горњим §§ лишени су права да могу своја потраживања наплате дуга преко 10 гр. чарш. судским путем тражити. Ради једнакости и упоређења са осталим редовима грађана и трговаца и да би меанџије и кафеџије подједнака права према дужностима имали, нужно је и потребно да се ове измене учине. С ових разлога и узимам слободу предложити горње измене уредбе о механама и кафанама и молим Народно Представништво, да их прими и узакони, пошто нико од тих измена штете трпео не би.

Срет. М. Гогић

Народној Скупштини

ПРЕДЛОГ

о измени уредбе о плаћању аренде — аксиса — на пиће.

Чл. 1.

Решење од 26 јануара 1861 год. БН. 198 (зборник XIV страна 4) које је у вези са решењем од 6 јула 1840 године (зборник II. стр. 7) укида се.

Чл. 2.

Закон овај важи од дана кад га Краљ потпише.

19. Фебруара 1891 год.
Београд.

предлагач
Сретен М. Гогић
нар. посланик.

ПОБУДЕ.

Познато је да су механџије и кафеџије оптерећени у последње време са допуном порезе поред непосредне порезе и осталих прireза, која је допуна пореза заменила крчмарину

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

а међутим оптерећени су још многим дужностима, које се на трговце и остале грађане не распростиру а ево у чему: механџије су у свако доба подвргнуте надзору државне и општинске власти изузетно од других, морају у свако доба у својој радњи највећу чистоћу набљудавати, морају јело и пиће по одређеној такси продавати, морају чувати да се у њиховим радњама пред не догоди, морају у свако доба војску, на ма колико се она у месту бавила, на преноћиште примати, и поред тога још и подвргнути су у свако доба санитетској полицији, да их и дању и ноћу могу прегледати изузетно од других грађана и трговаца, па кад све ове терете и дужности сносе, онда је право да се ослободе плаћања „аксиса", јер општине не сачињавају сами механџије и кафеџије, који производ ово земаљски троше и продају но више у свакој вароши има оних, који са страним производом тргују, па општинама ништа више од једног надничара или обичног радника према непосредној порези не плаћају, док један сиромах механџија и кафеџија допуну порезу $16/_{00}$ на кирију годишњу, поред непосредне порезе држави плаћа, на још да му $20/_{00}$ годишње остане, аксиса, који општина плаћа до сада, онда је неправо, тим пре: што на један сталеж не може пасти да подмирује општинске потребе, а још више с обзиром и на то, што је *„аксис"* до 1840 год. држава наплаћивала, па је тада општинама уступила, па кад је тако онда има узети да је та установа *престала*, чим је ушао у живот *закон о крчмарини*, који је замењен са *законом о допуни порезе*. Општине по самој природи требало би да за своје потребе подмирују са свима грађанима а не само са механџијама и кафеџијама. С ових разлога и подносим ове измене Народној Скупштини и молим је да их прими и узакони.

Сретен М. Гогић

Потпредседник — Ови предлози упућују се надлежном одбору. Изволте чути једно питање на г. министра унутрашњих дела.

Секретар чита:

Народној Скупштини

(питање на госп. министра унутр. дела).

Има више месеца како је указом Краљевских Намесника, а на предлог Ваш, премештен г. Светозар Буђевац, начелник среза беличког на исти положај у срезу пчињском. Ну, г. Буђевац ни до данас није разрешен и упућен на нову дужност у Врању.

Дознаје се, да су овоме узрок и разна агитовања истог г. Буђевца, од којих напомињем као његово дело ону „депутацију" која је бив. министру г. Милосављевићу од „негде" била упућена пре месец дана, да у име „$^3/_4$ народа среза беличког" испроси нов указ, који би задржао г. Буђевца и даље за старешину беличког среза.

Г. Буђевац је немогућ, његов опстанак у срезу беличком управо не сме бити допуштен ни по томе, што узроци који су проузроковали и изазвали његов премештај не само трају и сада, него су они нерасположењем народа погоршани и повећани.

За доказ личних агитација његових и упињања да по што по то остане у истом срезу, прилаже се његов оригиналан концепт молбе, коју је спремио најпре у име $^2/_3$ па подигао овај број на „$^3/_4$ народа среза беличког" — упућене г. министру у представљеној цељи, у којој г. Буђевац хвали и преузноси себе, али које уједно тврди да има „$^1/_3$ народа" у овом срезу, која г. Буђевца „не разуме", „не слуша" и можда „не поштује", овоме је доказ и она депутација, која доведена г. Буђевцем на Св. Савски скуп, беше умољена да сврати и у министарство: да «проговори добру реч" и за г. Буђевца капетана. И она је то учинила. Али само неколико дана доцније — неки баш из исте „депутације" дошли су тајним путем и кришом да г. Буђевац не спази, пзјавили у министарству тужбу на многе незаконитости г. Буђевчеве.

Поводом овога част ми је замолити г. министра да одговори:

Хоће ли наредити да се указ од 9 Јануара, којим је г. Буђевац премештен, одмах изврши и он упути на нову дужност или то не мисли учинити? У последњем случају изволите објаснити: узрок промени свога мишљења у погледу на г. Буђевца и службу, која је имала интереса да г. Буђевац више не остане у ср. беличком?

На полеђини прилога налази се мој оригиналан потпис.

20 Фебруара 1891 год.
Београд.

Жив. Величковић, с. р.
народни посланик.

Министар унутр. дела Ј. Ђаја — Пре свега, господо, мени се чини да је питање административне природе: хоће ли бити један чиновник у једном месту или другом, и да је то ствар чисто министрова. Али поред свега тога ја ћу одговорити г. Величковићу да је г. Буђевац поднео доказе да су му деца болесна и с тога је остављен до конца месеца да не иде на ново опредељење. То је цела ствар.

Потпредседник — Изволте чути два указа краљевских намесника.

Секретар чита:

У ИМЕ
ЊЕГОВОГ ВЕЛИЧАНСТВА
АЛЕКСАНДРА I
по милости божјој и вољи народној
Краља Србије
МИ КРАЉЕВСКИ НАМЕСНИЦИ

На предлог Нашег министра народне привреде, а по саслушању Нашег министарског савета решила смо и решавамо:

Овлашћује се Наш министар народне привреде, да поднесе Народној Скупштини, сазваној у први сазив прве периоде, на решење „пројекат закона о изменама и допунама у међународном телеграфском регламану и тарифама".

Наш министар народне привреде нека изврши овај Указ.

19 Фебруара 1891 год.
Београд.

Јов. Ристић с. р.
К. С. Протић с. р.
Ј. Бели-Марковић с. р.

Министар народне привреде
К. С. Таушановић

Исти гласи:

ПРОЈЕКТ ЗАКОНА
о
Изменама и допунама у међународном телеграфском правилнику и тарифама.

Чл. 1.

Примају се измене и допуне у међународном телеграфском правилнику и тарифама донесене на конгресу држатом у Паризу 1890 године, на коме су биле заступљене ове државе: Србија, Немачка, Аргентинска република, јужна Аустралија, Аустро-Угарска, Белгија, Бразилија, Бугарска, Предгорје добре наде, Кохинхина, Колоније Шпањолске, Данска, Египат, Шпањолска, Француска, Велика Британија, Грчка, Британска Индија, Холданска Индија, Италија, Јапан, Луксенбург, Црна Гора, Натал, Норвешка, Нови јужни Гал, Нови Селанд, Холандија, Персија, Португалија, Румунија, Русија, Сенегал, Краљевина Сијам, Шведска, Швајцарска, Тасманија, Тунис, Турска и Викторија.

Чл. 2.

Усваја се чл. XXIII правилника, по коме се уводи минимум таксе од једног динара, за сву европску међународну телеграфску кореспонденцију.

WWW.UNILIB.RS

Чл. 3.

Прима се тарифа под В) по којој се за другу групу држава, у коју долази и Србија, транзитна такса од једне речи повећава од $7\frac{1}{2}$ на 10 пара.

Чл. 4.

Усваја се чл. LXXXI којим се досадања сума од 70000 динара повишава на 100.000 динара колико укупно имају дати савезне телеграфске управе годишње на име издржавања међународне телеграфске канцеларије у Берну.

Чл. 5.

Закључци овог телеграфског конгреса отпочеће важити 1. Јула 1891 године, по новом календару, од када ће важити за све државе чланове међународног телеграфског савеза.

Чл. 6.

Закон овај ступа у живот кад га Краљ потпише.

Мишљење Државног Савета.

Господине Министре,

Државни Савет размотрио је све измене, које су на последњем париском међународном телеграфском конгресу учињене у конвенцији и регламану по којима се врши међународна телеграфска служба код држава чланова савеза — које сте измене изволели Ви, Господине Министре, ради тога послати Савету писмом Вашим од 22 Новембра тек. год. ТН. 3360 Државни Савет није имао на исте измене да учини никакве своје примедбе, али би имао само да напомене како би при подношању ове конвенције Народној Скупштини требало означити у истој чланове код којих су те измене учињене.

Саопштавајући Вам ово, мени је и овом приликом част Господине Министре, да Вас уверим о мом одличном поштовању

Председник Државног Савета
Др. Л. Докић

Министарство нар. привреде
ПБр. 519
у Београду

Народној Скупштини.

Маја месеца прошле године, био је у Паризу међународни телеграфски конгрес, на коме је извршена ревизија данашњега регламана и тарифа, по којима се врши међународна телеграфска служба у свима државама, које састављају светски савез.

Измене, које су учињене на поменутом конгресу, деле се у две групе: на измене, које су као нове одредбе изнесене, и оне су све изложене у приложеном пројекту, и на измене у које нису ушла никаква нова права или дужности држава, но је само измењена редакција чланова: мисао и наређење остало је исто, само је то јасније и одређеније изражено, и у засебне одељке скупљена су сва наређења, која говоре о једном предмету.

Овај је пројекат био пред Државним Саветом, и његово мишљење изложено је у приложеном саветском писму.

Пошто је Србија, као члан светског телеграфског савеза, учествовала на томе конгресу, и мора примити измене које је исти учинио, а на које су пристали и остали чланови савеза којих на броју има 53: 42 државе и 11 друштава, и пошто су те измене корисне и за наш међународни телеграфски саобраћај, част ми је поднети Народној Скупштини пројекат закона о изменама и допунама међународног телеграфског правилника и тарифа на решење и узаконење.

16 фебруара 1891 год.
у Београду.

Министар
народне привреде,
К. С. Таушановић с. р.

Потпредседник — Упућује се одсецима скупштинским.

Секретар чита:

У ИМЕ
ЊЕГОВОГ ВЕЛИЧАНСТВА
АЛЕКСАНДРА I
по милости божјој и вољи народној
Краља Србије
МИ КРАЉЕВСКИ НАМЕСНИЦИ

На предлог Нашег министра унутрашњих дела, а по саслушању министарског савета, на основу члана 34 Устава.

Овлашћујемо Нашег министра унутрашњих дела, да Нар. Скупштини, сазваној у први сазив прве периоде, поднесе на решење предлог: да се село Бадљевица одвоји од општине М. Орашке у срезу смедеревском округа подунавског, и прида општини друговачкој у истом срезу и округу.

Наш министар унутрашњих дела нека изврши ово решење.

22 фебруара 1891 год.
у Београду.

Јов. Ристић с. р.
К. Протић с. р.
Ј. Вели-Марковић с. р.

Министар
унутрашњих дела,
Ј. Ђаја.

Предлог гласи:

КРАЉЕВСКО-СРПСКО
Министарство унутр. дела
ПБр. 2.368
21 фебруара 1891 год.
у Београду.

Народној Скупштини

Сељани села Бадљевице, које припада општини М. Орашкој у срезу смедеревском округа подунавског, моле да се њихово село одвоји од садање општине и придода општини Друговачкој у истом срезу и округу.

Ма да село Друговац не пристаје на овако спајање, као што се то види из приложених под ·/. акта, опет село Бадљевица треба да уђе у састав општине Друговачке, за то, што је оно и пре са Друговцем састављало општину, што с Друговцем чини црквену и школску општину, што су им и данас рачуни заједнички док од свега овога немају ништа са М Орашјем, што им је преко Друговца а не преко М. Орашја једини пут за Смедерево, и што је и сама прошла ванредна Народна Скупштина у својој седници од 26 марта 1890 г., решила да треба по молби бадљевчана учинити. Па с тога ми је част предложити Народној Скупштини да она изволи на основу члана 5 истог закона и члана 166 Устава решити:

Да се село Бадљевица одвоји од општине М. Орашке у срезу смедеревском, округа подунавског, и прида општини Друговачкој у истом срезу и округу.

Министар
унутрашњих дела,
Ј. Ђаја.

Потпредседник — Овај се предлог упућује одбору који већ расправља таке ствари. Сад прелазимо на дневни ред.

На дневном је реду свршетак закона о штампи. Има неколико чланова који су враћени у одбор и редиговани.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Одговорни уредник **Ранко Петровић**

Штампа краљ. српске државне штампарије